

jednal n e d b a l e, keď za zistených okolností si vôbec neuvažil porušenie jazykového zákona a jeho následkov pre stranu, po prípade, keď tieto predpisy neuvažil dosť pečlivo, tak ako to možno žiadať od práva znalého advokáta následkom jeho odborných znalostí a jeho povolania. Nedbalosť táto je hrubá, pretože ide o vec nepochybnú a dôležitú, ktorá pre stranu môže mať ťažké následky a v tomto prípade i mala, lebo viedlo to k odmietnutiu žalôb a teda k poškodeniu strany, preto shľadáva aj najvyšší súd v zavinení obžalovaného advokáta disciplinárne previnenie.

Čís. 204 dis.

Stížnost soudce do suspense z úřadu je podati u vrchního soudu první stolice, od něhož vyšlo rozhodnutí; adresoval-li stěžovatel podání na soud nepřislušný, je mu nésti následky jeho opožděného dojití k příslušnému soudu, a to i, kdyby se mu snad nedostalo (náležitého) poučení o právu ke stížnosti.

(Rozh. ze dne 25. května 1934, Ds I 25/34.)

K á r n ý s e n á t nejvyššího soudu nevyhověl stížnosti obviněného soudce do rozhodnutí presidenta vrchního soudu v Praze dne 17. března 1934, jímž jako opožděná zamítnuta byla jeho stížnost do usnesení vrchního soudu v Praze ze dne 9. února 1934, jímž naň uvalena byla suspense z úřadu s omezením na $\frac{2}{3}$ služebních požitků po dobu suspense.

D ů v o d y:

V § 31 zák. z 21. května 1868, čís. 46 ř. zák. není sice uvedeno, kde je podati stížnost do suspense z úřadu. V napadeném rozhodnutí prohlašuje se však právem za samozřejmé, že stížnost bylo podati u vrchního soudu v Praze jakožto kárného soudu první stolice, od kterého vyšlo rozhodnutí. Již z povahy věci plyne, že opravný prostředek jest podati u toho místa, do jehož rozhodnutí nebo usnesení je si stěžováno. Tak je tomu podle trestního řádu, jehož předpisů jest obdobně šetřiti i v kárném řízení (dis. 30, 125, 133) a v němž u všech druhů opravných prostředků je vysloveno, že opravný prostředek je podati u toho soudu, který ve věci rozhodl (§§ 284, 285, 294, 346, 357 odst. 1 a 3, 364 odst. 2, 392 odst. 2, 427 odst. 2, 466, 467 tr. ř., §§ 1 a 2 novely ku tr. ř.). Jen vyjíměčně lze podle § 81 tr. ř. opravné prostředky podle tr. ř. podati u okresního soudu, který byl dožádán za dodání soudních opatření jakožto soud bydliště některého účastníka trestního řízení. Již v této souvislosti budiž podotčeno, že obviněnému bylo sice usnesení o suspensi prohlášeno u okresního soudu v Ústí n. L., v jehož obvodu se tehdy (v sanatoriu K.) zdržoval, že však obviněný nepodal stížnost do suspense u tohoto okresního soudu, takže případ podle obdoby § 81 tr. ř. nenastal.

I v kárném statutu pro advokáty a kandidáty advokacie se výslovně normuje, že opravné prostředky je podati u kárné rady, která usnesení nebo nález vynesla (§§ 48, 54). V zákoně ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. zák., o němž jde, je jen v § 25 výslovně řečeno, že ohlášení a provedení odvolání má se státi u kárného senátu vrchního soudu, který vydal nález. Avšak z toho, že co do ostatních opravných prostředků není v dotýčných ustanoveních zákona zvláště zdůrazněno že opravný prostředek má se podati u příslušného místa první stolice, nelze ještě usuzovati na výjimku z pravidla, již proto ne, ježto výjimky podle základních zásad právních nemají pro sebe právní domněnku. Takové výjimce byl by dal zákonodárce v zákoně jistě nepochybný výraz. Proti stanovisku stěžovatelovu mluví i ustanovení § 39 cit. zák., podle něhož jest opožděná podání zamítnouti z povinnosti úřadu, což podle obdoby § 1 novely ku tr. ř. má se státi již soudem první stolice, jak se správně stalo i v souzeném případě.

Je pravda, že obviněný (jeho obhájce) předal stížnost do suspense poštovní dopravě ještě ve lhůtě stížnostní (v poslední den této lhůty) a je správné, že podle § 6 tr. ř. nevčítají se do oné lhůty dny poštovní dopravy. Avšak tento předpis má místo jen, bylo-li podání adresováno a řízeno na příslušné místo. Tomu zde však tak nebylo; neboť stížnost do suspense byla adresována na okresní soud v Mělníku do rukou přednosty soudu, odkud až po uplynutí stížnostní lhůty byla předložena presidiu krajského soudu civilního v Praze, které ji teprve předložilo presidiu vrchního soudu v Praze, kam došla dávno po uplynutí 8denní lhůty § 31 kár. zák. Podáním stížnosti u soudu nepříslušného, byť i podání to se stalo včas, nemůže býti neprodlužitelná osmidenní lhůta § 31 kár. zák. (§ 39 odst. 1 téhož zákona) prodloužena (sb. n. s. 567). Adresoval-li proto stěžovatel podání své na soud nepříslušný, je mu nésti následky jeho opožděného dojití k příslušnému soudu.

Tvrdí-li stěžovatel, že se mu nedostalo vůbec nebo aspoň ne náležitého poučení o právu stížnosti, tvrdí tak proti obsahu protokolu, sepsaného s ním dne 21. února 1934 u okresního soudu v Ústí n. Lab., podle něhož mu poučení bylo dáno. Nad to není nikde v kárném zákoně předepsáno udílení poučení o právu stížnosti, zjevně proto, že jde o soudce, tedy o osoby práva znalé. I kdyby proto bylo správné tvrzení stěžovatele, nezměnilo by se tím na věci nic. Míjí se cílem i výtky stížnosti, že napadené usnesení o suspensi nebylo doručeno vykázanému obhájci obviněného. Vždyť stížnost do suspense podal obhájce, předal ji i včas poštovní dopravě, jenže ji nesprávně řídil na místo nepříslušné.

Čís. 205 dis.

Dopustil-li se advokát jednání, které se povážlivě blíží hranici činu trestného (zločinu zpronevěry), jest jeho další ponechání v advokacii v zájmu stavu i obecnostva nežádoucí.

(Rozh. ze dne 13. června 1934, Ds I 19/33.)